

חברי קיבוץ יקרים!

יש לי המון זיכרונות מאבא - רובם ככולם קשורים לקיבוץ. דוד אני, הילדים ועכשיו הנכדים עדיין מחוברים מאד לקיבוץ. זה בית שני בשביל כולנו. אני מסתובבת פה בשבילים הירוקים האהובים ושמחה להרגיש שאני חלק מהקיבוץ או שהקיבוץ הוא חלק ממני. מכל המהות שלנו, מאיך שגידלתי את הילדים שלנו ועכשיו גם את הנכדים.

נשארנו לגור ולעבוד ממש קרוב למזלנו, וגם דורית פה, אז זוכים להמשיך להרגיש בקשר.

ימי השבעה היו ועדיין חוויה לכל המשפחה המורחבת. הרגשת הבית שאתם נותנים לנו, המועדון, הכיבוד, לב הקיבוץ - עם מעיין ורחלי המדהימות - חגיגה לנכדים, חדרים בבית בלונד והרגשת הלב החם שקיבלנו. שמחתי להכיר לחתנים החדשים את המקום הנפלא הזה והשורשים שמהם אני ינקתי וצמחתי.

מי שבא מבחוץ מרגיש את החום האהבה והמיוחדות שלא רואים בכל מקום. כל המשפחה מאד התרשמה לטובה מהאווירה ומהאנשים ונשארו הרבה מעבר למתוכנן..

בפרט בתקופה הזויה שכזאת - זאת הרגשה טובה להיזכר בזרימה הטבעית של החיים. בחיים הפשוטים בטבע בפשטות החיבור לאדמה. וזה בשבילי הקיבוץ - זה מזכיר את אבא ואמא - מה שהעבירו לנו - עובר גם לדור הבא!

כל השנים האחרונות הקשות של אבא השכיחו מאיתנו את האדם שהיה, הכוח, הערכים, והשפעה שהיתה לו על אנשים. התרומה שלו בקיבוץ. כמה שהיה אדם של נתינה בכל רמח אבריו. שהיה אדם של עשיה. של רצון לעשות טוב. ולרוב ברוח טובה!!

שמחה שהפרידה שלנו היתה בטעם של פעם - טעם טוב. ואנחנו משתדלים לזכור לו את תקופת הזוהר שלו כאדם!

באהבה

ארנה ודוד וכל השבט

